

Syngende kakerlakker, perfekt giallo og noen svindlere med stil. Samlepost #13.

Jeg så veldig mye film i påsken i år. En halv uke på fjellet og en halv uke med film.

Jeg skrev en hel del om filmene også, men så gikk jeg på en måte litt tom. I tillegg utviklet jeg i etterkant en infeksjon på øyet og en ganske alvorlig harddiskkræsj. Det er bl.a. derfor det har vært litt stille her på bloggen i det siste. Likevel er det tre av mine påskefilmer jeg gjerne skulle sagt litt om. Det er noen uker siden jeg så disse, men de er såpass gode at de fortjener en omtale. Videre er årets fjerde rundbordsanmeldelse i gang. Tema denne gangen er post-apokaplyptiske filmer. Velg en film du vil anmelde og offentliggjør den gjerne i forumet vårt [brutt lenke]. Når anmeldelsen er ferdig poster du den enten i forumet eller i din egen blogg (husk da å legge en lenke i forumet slik at vi kan finne den). Jeg har allerede valgt min film og ser fram til et lite gjensyn med den. Så var det påskefilmene da:

- Joe's Apartment [IMDb] er et godt eksempel på at mange (de fleste?) kritikere som regel ikke klarer å frigjøre seg fra sin egen genrebetatthet, for ikke å snakke om forutinntatthet. Så vidt meg bekjent har denne filmen ikke klart å høste mange rosende ord. Den legger for så vidt ikke akkurat opp til det heller, og mange vil nok synes den lider av dårlig skuespill, et hullete manus, og flate karakterer. Mange vil antagelig også finne den ganske ekkel. For hva skal man egentlig mene om en film der dritten flyter, alt er tildekket av søppel og gørr og kakerakkene hersker? Den mannlige hovedpersonen tar seg til og med jobb som utbytter av disse små brikkettene man gjerne ser i pissoarer. Ekkelt? Da vil du ikke like denne filmen, ei heller ta den ganske så småsjarmerende historien og humoren. Det er mulig at man enten elsker eller hater Joe's Apartment, og jeg heller nok langt mer mot det første enn det siste. Vel er den ganske usmart, men den har en ufarlig og småsjarmerende tone som materialet ikke skulle tilsi i det hele tatt. Den er ikke hysterisk morsom, men heller litt småglisende og humrende. Alle (bl.a. jeg) som har forsøkt å bo i en råtten kjeller eller loftsleilighet fordi det var så fryktelig billig vil garantert leve seg inn i filmen. Karakterene er for så vidt ikke spesielt spennende, og det som virkelig skiller den ut er de hysteriske scenene med de snakkende og syngende (!) kakerakkene. De er rett og slett skikkelig morsomme, og man kommer virkelig under skallet på disse insektene som de fleste later til å ha et forhold til. Vi får ikke se så mye til dem at det tipper helt over, men de opptrer både som individer (med navn) og en som en stim av kravlende gusomhet. Fengende musikalnumre klarer de å lire ut av seg også. Joe's Apartment er en utvidelse av en fire år eldre kortfilm med samme navn. Begge ble produsert av MTV. Joe's Apartment er absolutt ikke en film for alle, og aller minst for den som ønsker at film alltid bør ha et snev av seriøsitet.
- Profondo Rosso [IMDb] blir av mange regnet som den beste *gialli* noensinne. Og, uten å være noen ekspert, kan jeg være tilbøyelig til å være enig. Jeg må også med stor skam innrømme at dette er den første Argento-filmen jeg ser med italiensk tale. Først må jeg likevel skryte litt av selskapet som står bak denne dvd'en: Platinum Media Distribution (finner ingen lenke akkurat nå så jeg vet ikke hva annet de har gjort). Utgaven ser ut til å være utsolgt fra [Amazon UK](#), men brukte eksemplarer er fortsatt å få tak i. Bortsett fra det grønnj.... coveret er både lyd og bildet helt krystallklart noe som virkelig får frem de sterke teksturene Argento jobber med her. Jeg har aldri før blitt så klar over hvor mye han legger i bakgrunner og setting før jeg så Profondo Rosso. Det kommer kanskje av at jeg har sett feil filmer eller dårlige utgaver. Uansett er jeg imponert over bildearbeidet som presenteres i filmen. Hver en murvegg, vinduskarm, teppe, gesims eller gelender virker å være krakkelert med fargetoner. Sammen med Goblins sterke soundtrack gjør dette mye av filmen. Historien kretser rundt den britiske pianisten Marcus Daly, spilt av en glimrende David Hemmings, som blir vitne til et mord på en kjent telepat. Hun har tidligere på dagen vært nær ved å avsløre en morder ved hjelp av sine telepatiske evner. Motivet er ganske klart, men hvem er morderen? Pianisten slår seg ikke helt til ro med politiets etterforskning, og begynner sammen med den kvinnelige journalisten Gianni sin egen oppklaring av mysteriet. Etter hvert som saken pågår blir flere mennesker drept, beleilig akkurat før Marcus og Gianni når fram til dem. De forstår også etter hvert at saken strekker seg svært langt tilbake i tid, og spesielt en gammel, falleferdig, men svært uttrykksfull villa står sentralt. **Argentoviser** oss faktisk morderen i filmens første kvarter, men bildene er så rike og detaljerte at man ikke legger merke til det. Bare på bakgrunn av det må Profondo Rosso genierklæres. Filmen er et smart og utrolig detaljert kunstverk forkledd som horror. En klar anbefaling.
- Stikket [IMDb] er i mine øyne en av de mest perfekte filmene laget, i hvert fall innenfor det såkalte "svindel"-temaet. Skuespillerene er perfekte i sine roller, og spesielt Robert Redfordsynes jeg er bortimot strålende som den sjarmerende, men litt uerfarne Johnny Hooker. Paul Newman er selvfølgelig også god. De aller beste er nok likevel manusforfatter David S. Wardog regissør George Roy Hill. Historien er sømløs, perfekt sammensatt og selv om selve genre-elementene er lett gjenkjennelige alltid småleken. Miljøet er et dampende og sleipt, men også særdeles stilfullt og lyrisk 30-talls Chicago. En undergrunnsbaron tar livet av Hookers beste venn etter radarparet lurte ham for en del penger. Hooker slipper unna, men både politiet og baronen er fortsatt i hælene hans. Han tar kontakt med Henry Gondorff (Newman), en legendarisk svindler som går med på å hjelpe Hooker med en storsvindel av den nevnte undergrunnsbaronen. Planleggingen av svindelen tar lang tid og vi får være med på mange av de intrikate detaljene. Alt går selvsagt ikke knirkefritt hele veien, men ting som underveis virker som skjebnesvangre feil viser seg å være noe helt annet ved filmens slutt. Det er noe av det mer interessant med slike svindelfilmer: den obligatoriske slutt-twisten. Det er selvfølgelig en slik her, egentlig er det flere, og selv om den ikke er spesielt overraskende er den likevel så deilig når den kommer. Man lever seg virkelig inn i den tilfredssheten karene føler når den tunge og lange planleggingen bærer frukter. Jeg kunne ikke annet enn å smile litt sammen med Hooker og Gondorff. Det kan virke som om vi får en ny film av Soderbergh med Danny Ocean og hans svindlere tl neste år. Jeg for min del ser heller denne ultimate svindelfilmen en to-tre ganger til.

Blogg

Gjemmestedet

Forfatter

Dato

9. mai 2006

Forfatter

gbang

gbang

gbang

gbang

gbang

gbang

Forrige:

[The Hidden Blade \(2005\) - anmeldelse](#)

Neste:

[Bubble \(2005\) - anmeldelse](#)